

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος "Ογδοος

Συνδρομή ἔτησια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.— Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἰς ἑτήσια.— Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

12 Ἀυγούστου 1879

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ

Ἡ ἀνωτέρω ὑπογραφή τοῦ ψάλτου τοῦ ἀγώνος Ἀλεξάνδρου Σούτσου ἐλήφθη ἐξ ἐπιστολῆς αὐτοῦ κοινοποιηθείσης ἡμῖν ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ μακαρίτου Βλαστοῦ, ἐν τῷ τυπογραφεῖῳ τοῦ ὁποίου ἐτυπώθη τὸ «Ποιητικὸν Χαρτοφυλάκιον». Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην θεωροῦμεν πολῦτιμον, διότι σπανιώτατα ὁ ποιητὴς τοῦ «Περιπλανωμένου» ἔγραψεν ἐπιστολάς, ὀλίγισται δ' ἐξ αὐτῶν σώζονται σήμερον. Τὸ ἐπόμενον δὲ πλήρες δυνάμειος καὶ φλογερᾶς φιλοπατρίας ποίημα αὐτοῦ ἀπεσπάσαμεν ἐκ τῆς «Ἑλληνικῆς Πλάστιγγος»¹ τοῦ 1836. Τὸ ποίημα τοῦτο, γέμον προσωπικῶν ὑπαινιγμῶν, οὐδὲ δυσκόλως δύναται σήμερον νὰ ἐννοήσῃ ὁ μὴ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γινώσκων τοὺς τότε καιροὺς καὶ τὰ πρόσωπα, ἠναγκάσθημεν νὰ συνοδύσωμεν ὑπὸ πολλῶν σημειώσεων, ἃς σεβάστως λόγιος ἐχορήγησεν ἡμῖν. Μακρὰν βιογραφίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ Ἑστίᾳ (τόμ. Δ', σελ. 517) ὁ κ. Ἀγγελος Βλάχος. Σ. τ. Δ.

Τὸ εἰς Πειραιᾶ μετὰ τοῦ Ἀθανασίου Χριστοπούλου² συμπόσιόν μου.

1.

Τοῦ ἀλόγου τῶν κρατοῦντες καὶ τοῦ Ἔθνος τὰς ἡνίας
Οἱ Μηνύστροι μας ὑπάγουν εἰς Μαροῦσι μετὰ βίας,
Καὶ ἀπὸ Μαροῦσι πάλιν εἰς Ἀθήνας ἐπιστρέφουν,
Καὶ σκοποὺς μεγάλους τρέφουν,
Καὶ καθεὶς ἀπὸ τοὺς πέντε³ πετακτοὺς ἐκλαμπροτάτους
Τρέχει, τρέχει. . . καὶ τί κάμνει; —μίαν τρύπαν ἔς τὸ νερόν.
Καὶ ὁ ἥσυχός μας γέρων, τὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους,⁴
Ἀσχολεῖται εἰς συνθέσεις εὐπειθῶν ἀναφορῶν,
Καὶ δυὸ τρεῖς ἐφημερίδες μὲ πολλὸν ἑλληνισμόν
Κάμνουν μία πρὸς τὴν ἄλλην ὕβρεων χαιρετισμόν.

Σύγχυσις γλωσσῶν καὶ λόγων, χάος ἰδεῶν καὶ πόνων,
Ἄφ' οὗ ἔφυγεν ὁ Ὅθων⁵.

Ὁ κονιορτός μας, ὅστις ὡσάν νέφος μελανόν
Ἀνυψοῦται εἰς τοὺς δρόμους τῶν ἀκτίστων Ἀθηνῶν,
Εἰκονίζει αὐτὸς μόνος

Καὶ τὸ σκότος καὶ τὴν ζάλην τοῦ πολλοῦ μας κυκεῶνος.
«Ἐπανάστασιν! (φωνάζει ὁ Σωτήρ⁶ ὁ πατριώτης),
Καὶ ὁ Ἀρμανσπέργης κάτω! κ' ὑπουργὸς ἐγὼ ἐν πρώτοις!»

1. Ἡ «Ἑλληνικὴ Πλάστιγγ», περιοδικὸν φύλλον ἔμμετρον καὶ πεζόν, κατ' ἀπομίμησιν τῆς γαλλικῆς «Nemeseos» τοῦ Barthélemy, συντασσόμενον ἐν Ἀθήναις, ἐν ἔτει 1836, ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου. Τῆς «Ἑλληνικῆς Πλάστιγγος» σπανιωτάτης καὶ δυσσερέτου καταστάσεως σήμερον, ἐξεδόθησαν ἐξ ἀριθμοῦ.

2. Ὁ Ἀθανάσιος Χριστόπουλος ἐπεσκέφθη ἐν ἔτει 1836 τὰς Ἀθήνας, ἐνθα διέτριψε περὶ τοὺς δύο μῆνας.

3. Γραμματεῖς τῆς Ἐπικρατείας ἦσαν ὁ Ι. Ρίζος, Σμάλτης, Δρ. Μανσόλας, Α. Κριεζῆς, Γ. Λασσάνης, Ἀρχιγραμματεὺς δὲ τῆς Ἐπικρατείας ὁ Ἀρμανσπεργ.

4. Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας συνέκειτο ἐκ τῶν Γ. Κουντουριώτου, Π. Μαυρομιχάλη, Α. Ζαΐμη, Ἰ. Μέξη, Ν. Βότση, Κ. Μοναρχίδου καὶ ἄλλων.

5. Ὁ βασιλεὺς Ὅθων κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1836 μετέβη εἰς Γερμανίαν ὅπως νυμφευθῆ, ἐπέστρεψεν δὲ εἰς Ἑλλάδα κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1837. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ βασιλέως, τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀρχιγραμματέως Ἀρμανσπεργ, ἐπεφορτίσθη τὴν διαχείρισιν τῶν κυβερνητικῶν υποθέσεων.

6. Ἐφημερὶς ἐκδιδομένη ὑπὸ Ν. Σκούφου καὶ ἀνήκουσα εἰς τὴν γαλλικὴν μερίδα, ἧς ἀρχηγὸς ἦν ὁ Ι. Κωλέττης.

Συνταγματικὴν ἢ Στάελ⁷ προκηρύττει Μοναρχίαν,
 Καὶ ὁ κύρ' Ἀντωνιάδης⁸ ἄκρατον δημοκρατίαν,
 Καὶ ὁ Σοφιανόπουλος⁹ μου
 Τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου,
 Κ' ἕνας κράκτις πετεινός,
 Κήρυξ μας ὁ πρωϊνός,¹⁰
 Ἐσκουφαίνει μίαν πόλιν,
 Πλὴν τὴν δεκατίζει ὄλην.

Ἄπ' ἐδῶ Ἀρμανσπεργίς ταις δραχμούλαις κυνηγοῦντες,
 Ἄπ' ἐκεῖ κύρ' δημοκράται τὴν πατρίδα των θρηνοῦντες,
 Χωρὶς ἓνα ὄβολόν,

Πλὴν γεμάτοι φρονημάτων κ' αἰσθημάτων ὑψηλῶν!

Ἐδῶ σφόδρα πατριῶται

δῶδεκα Κωλεττικοί.

Ἐκεῖ σφόδρα Φαναριῶται

Ἐξ Μαυροκορδατικοί.

Παρκεῖ μακρὰν τοῦ δειπνοῦ, καὶ κυττάζοντες ὑπόδρα,
 Κυβερνητικοί¹¹ πενήντα, παραπονεμένοι σφόδρα.

Εἶδετε ποτὲ μεγάλον, πεινασμένον μελισσῶνα
 Μὲ ὄρην νὰ πίπτῃ ὅλος εἰς στενόχωρον ἀνθῶνα;

Ἐνα μέρος του βυζαίνει τὴν τρισεῦσμον οὐσίαν

Μετὰ βίας, μετὰ κόπου,

Καὶ τὸ ἄλλο μετὰ βόμβου καὶ χωρὶς τροφῆν καμμίαν

Τριγυρνᾷ εἰς τὸν ἀέρα διὰ τὸ στενὸν τοῦ τόπου.

Ἴδου τώρα αἱ Ἀθῆναι, ἰδοὺ σήμερον οἱ ὅσοι

Ἡ λιμώττοντες φωνάζουν, ἢ χορτάτοι σιωπῶσι . . .

Μὲ τῆς πλώσκας μας τὸν πλοῦτον,

Μὲ τὴν ἥσυχὴν μας φρένα,

Ἀθανάσιε, εἰς τοῦτον

Ἄς σταθοῦμεν τὸν λιμένα.

Ἄς σκοτίζωνται οἱ ἄλλοι·

Ποιηται κ' οἱ δυὸ ἡμεῖς,

Ἄς χαροῦμεν τῆς στιγμῆς

Καὶ τῆς φύσεως τὰ κάλλη.

2.

Τί παλιόροια κομμάτων! Τί παθῶν κυματισμός!

Τί αἰώνιος σεισμός!

Τῆς φιλονεικίας ὅλης ἡ σειρὰ εἶναι αὐτή.

Τὸ πηδάλιον ὁ Ὅθων, ὡς ἀνῆλιξ, νὰ κρατῆ

Δὲν ἠμπόρει αὐτὸς μόνος·

Ἐπρεπε λοιπὸν κ' εἰς ἄλλους νὰ παραδοθῆ ὁ θρόνος.

Ζήτησεν ὁ Ἄρης-Ἄβελ¹² καὶ ὁ δόκτωρ-Μαουρέρος¹³

Τὸν ἐχθρόν των Ἀρμανσπεργὴν νὰ διώξωσιν ἐγκαίρως,

Κ' ἔδωκαν εἰς τὸν Τρικούπην καὶ εἰς τὸν Μαυροκορδάτον¹⁴

Τὰ διαβατήριά των.

Ἄλλ' ὁ Ἀρμανσπεργῆς ὅλους ἔβαλεν εἰς τὸ καρδί.

Ἀπεδιώξεν ἐκείνους καὶ δὲν ἔφερον αὐτούς.

7. Ὁ Ἀλέξανδρος Σούτσος ἀποκαλεῖ εἰς πολλὰ μέρη τῆς «Πλάστιγγος» Στὰ ε λ τὴν ἐφημερίδα «Ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα», ἀνήκουσαν εἰς τὴν ἀγγλικὴν μερίδα, ἧς ἀρχηγὸς ἦν ὁ Ἄλ. Μαυροκορδάτος.

8. Ὁ ἐκδότης τῆς «Ἀθηνᾶς» Ἐμμ. Ἀντωνιάδης.

9. Ὁ ἐκδότης τῆς «Προῦδου» Π. Σοφιανόπουλος.

10. «Πρωϊνὸς κήρυξ», ἐφημερίς ἐκδοδιμένη μέχρι πρὸ μικροῦ ὑπὸ τοῦ τυπογράφου Δ. Μαυρομμάτου. Ἡ ἐφημερίς αὕτη ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Κλάδου, στρατιωτικοῦ ἱατροῦ, ἀνῆκε δὲ τοῖς Ἀρμανσπεργισταῖς.

11. Κυβερνητικοί (Καποδιστριακοί ἢ Ναπαιτοί) ὁπαδοὶ δηλαδὴ τῆς ῥωσικῆς μερίδος, ἧς τὴν διεύθυνσιν ἀνέλαβεν ὁ Θ. Κολοκοτρώνης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κυβερνήτου, ἀργότερον δέ, ἐν ἔτει 1843, ὁ Ἄνδρέας Μεταξᾶς.

12. Μέλος τῆς Ἀντιβασιλείας, διευθύνας ἰδίως τὰ στρατιωτικὰ.

13. Ὁ διάσημος νομοδιδάσκαλος καὶ μέλος τῆς Ἀντιβασιλείας.

14. Ὁ μὲν Σ. Τρικούπης ἀπεστάλη πρὸς τοὺς τῆς Ἑλλάδος εἰς Λονδίνον, ὁ δὲ Α. Μαυροκορδάτος εἰς Μόσχον.

Εὐχαρίστησιν μεγάλην μὴν εὐρίσκων ἔς τὸ παιγνίδι
 Καὶ τοὺς λόγους ὅλους βλέπων ὁ Κωλέττης περιττοῦς,
 Συμμαχεῖ μὲ Λεζούτρον¹⁵, Ἐἰδελ¹⁶ καὶ Γρεῖνέρον,¹⁷
 Κ' ἔρχεται τὸ βόπαλόν του εἰς μονομαχίαν φέρων.
 Ἐἶδετε πληγὰς γεμάτον λέοντα ψυχοβράγουντα
 πλὴν ἀκόμη πολεμοῦντα ;

Τὴν ὄργην δεικνύων ὅλην τοῦ ἐκπνέοντος θηρίου,
 Ὡς Σαμψὼν τοὺς στύλους ὅλους τοῦ πολιτικοῦ κτιρίου
 Συναρπάζων ὁ Κωλέττης εἰς τὰς δύο του ἀγκάλας
 Τοὺς σαλεύει, ἀλλὰ πίπτει μοναχὸς αὐτὸς ὁ τάλας.
 Εἰς τοῦ λέοντος τὸ δέρμα νὰ καθήσουν οἱ Μανούσοι¹⁸
 Καὶ Κλονάροι προσπαθοῦσι.

Τοῦ Μαυροκορδάτου θέλουν τὴν ἐπάνοδον ταχέως,
 Ἡ κτυποῦν τὸν Ἀρμανσπέργην εἰς τὴν Ἀθηνᾶν¹⁹ ἀλλέως.

Πόλεμος λοιπὸν ἐκ τρίτου·
 Σύμμαχοι τοῦ Ἀρμανσπέργου οἱ χθῆς ἄσπονδοὶ ἐχθροὶ του,
 Οἱ Κωλετισταὶ κινοῦνται κατὰ τῶν δογματιστῶν
 Μ' ἐνθουσιασμὸν ζεστόν.
 Πλὴν ζητοῦντες ὑπουργεῖα
 Εἰς τὸ κάτω τῆς γραφῆς,
 Μένουν ἔς τοῦ λουτροῦ τὰ κρύα
 Μουσκειυμένοι, κατηφεῖς.

Ἐκ τετάρτου τώρα φέρουν ἕναν κόσμον ἄνω κάτω
 Καὶ τὰ τέκνα τοῦ Κωλέττου καὶ τὰ τοῦ Μαυροκορδάτου.
 Παρομοίως γονεῖς παίδων ἀδυνάτων κί' ἀνηλίκων
 Πολεμοῦντες μ' ἕνα ξένον εἰς τὸν ἀθλιὸν τῶν οἶκον,
 Βλέπουν μέρος εἰς τὴν μάχην τὰ μικρὰ τῶν νὰ λαμβάνουν
 Καὶ τὴν ποδιὰν τοῦ ξένου νὰ τραβοῦν καὶ νὰ δαγκάνουν . . . .

Ἐὖ ὄλων σας τὴν δόξαν πίνω
 Πολεμάρχαι φοβεροί,
 Καὶ πρὸς ποῖόν σας νὰ κλίνω
 Ἡ ψυχὴ μου ἀπορεῖ.
 Ἀθανάσιε, νὰ ζήσης,
 Ἀρχισε νὰ τραγουδήσης,
 Ὅχι πλέον καθὼς πρῶτον
 Τραγουδάκια τῶν ἐρώτων,
 Ὅχι στίχους βακχικούς,
 Ἀλλὰ ὕμνους, ἀλλ' ἐπαίνους
 Διὰ ἐξ ἑπτὰ τοῦ Γένους
 ἤρωας πολιτικούς.

3.

Θέαμα πραγμάτων ὄντως ἐξαισιῶν καὶ τρανῶν !
 Τὸ Συμβούλιον τοῦ δήμου τῶν μεγάλων Ἀθηνῶν

Ἐδῶ φρόγανα στοιβάζει
 Καὶ τῆς Ἀναγεννηθείσης τὴν πυρὰν προετοιμάζει.
 Εἰς τὴν δίκην τοῦ Σωτῆρος²⁰ ἕνας κόσμος ἐκεῖ τρέχει
 Καὶ σκοπὸν νὰ μάθῃ ἔχῃ
 Ἄν ἔμπορῇ κανεῖς πληρόνων δραχμῶν δύο χιλιάδας
 Νὰ ὑβρίξῃ ὅσους θέλῃ ὀκτώ δέκα ἐβδομάδας.

15. Διατελέσας ἄλλοτε Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν.

16. Μέλος τῆς Ἀντιβασιλείας.

17. Μέλος τοῦ Ἀνακτοβουλίου.

18. Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου ὅστις διετέλεσεν ἐπὶ τινὰ χρόνον Ἀρεοπαγίτης.

19. Ἡ ἐφημερίς τοῦ Ἐμμ. Ἀνωσιάνδου.

20. Τῆς οὕτω κληομένης ἐφημερίδος.

Παρεκεῖ καταπλακόνου
 Ὑπουργοὶ μας ἐξ ἐφόδου
 Τὸν συντάκτην τῆς Προόδου²¹
 Καὶ εἰσαγγελεῖς σταυρόνου
 Μετ' ἀλαλαγμοῦ καὶ κτύπου
 Τὸν συνθέτην τοῦ Μενίππου.²²

Πλὴν τὰ λάθη τῶν λογίων δημοσίως ἂν παιδεύουν,
 Ἡ δημόσιος παιδεία καὶ τὰ φῶτα προσδεύουν ;
 Κανενὸς καλοῦ λυκείου, καμμιάς ἀκαδημίας
 Σύστασιν δὲν ὀργανίζουσιν οἱ Μαικῆναι τῆς παιδείας.
 Τὸ ἐμπόριον τῆς Σύρας, τῶν Πατρῶν καὶ τοῦ Ναυπλίου
 Ἀποθνήσκει κι' οὐδὲ ἴχνος δὲν μᾶς μένει ἐνὸς πλοίου.
 Καὶ βαρὺς ἐν τούτοις φόρος ὁ τῶν ἐπιτηδευμάτων²³
 Τὴν διάλυσιν σπουδάζει νὰ ταχύνη τῶν πραγμάτων.

Ἀπαντήσατε μυρμηκῶν εἰς τοὺς δρόμους φωλεάν ;
 Εἶδετε τὴν φίλαυτόν των καὶ μικράν των γενεάν ;
 Ὁ καθεὶς ἀπ' ἓνα κόκκον σίτου ἢ κριθῆς συνάζει,
 Τοῦ χειμῶνος του μὲ βίαν τὴν τροφήν προστοιμάζει,
 Καὶ τριγύρω οἱ μεγάλοι μύρμηκες μὲ τὰ περὰ των,
 Ὑπουργοὶ μὲ τὰς στολὰς των καὶ μὲ τὰ τρικέρατά των
 Κυβερνοῦν τὴν κοινωνίαν τῶν ἀόκνων ἐντομίσκων.

Ὁ χορὸς νὰ τῶν ὀδικῶν μας Μυρμιδόνων ὑπουργίσκων,
 Καὶ μικρῶν ὑπαλληλίσκων.

Ὁ καθεὶς τὸ ἴδιόν του,

Ὁ καθεὶς μὲ τὸν σκοπὸν του.

Ἀθλιότης

Καὶ μικρότης !

Καθαρὸς ἐγωϊσμός,

Γενικὸν κανὲν συμφέρον ! κανεὶς μέγας στοχασμὸς !

Νὰ οἱ ἐνδοξοὶ ἀγῶνες, νὰ αἱ μόναι προσπαθήσεις

Τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων !

Δεκαπέντε χρόνων πόνοι καὶ φρικταὶ κοιλοπονήσεις

Γέννησαν ἐν κράτος τέρας, ἓνα κολοβὸν Πασκῖνον.

Χωρὶς στράτευμα καὶ στόλον, χωρὶς χρήματα καὶ φῶτα,

Ἐκατὸν μυλλιοῦντων χρέος φέροντες εἰς νῶτα,

Καὶ ψυχὰς μὴ κυβερνῶντες οὐδὲ ὕσας ἓνας Βῶδας,

Ἀπ' ἐπάνω ἕως κάτω, ἀπὸ κεφαλῆς εἰς πόδας

Εἴμεθα ἐπίσης ὅλοι οἱ μεγάλοι καὶ τρανοὶ

Ἔρις μόνον καὶ φωνή . . .

Ἀθανάσιε, νὰ ζήσης,

Θέλησε νὰ μὲ συστήσης

Εἰς τὸν Βάκχον, εἰς τὸν μόνον

Φίλον σου τριάντα χρόνων.

Τύφλαις νάχουν, καλὰ λές,

Ἡ σοφίαις ἢ πολλαῖς,

Κ' ἢ πολιτικαῖς, κ' ἢ ἄλλαις

Τῶν φιλελευθέρων ζάλαις.

Ἀθηνῶν ἐφημερίδες, αἱ σφώταται σας γινῶμαι

Μὲ ἀρέσουν, καὶ μ'ἀρέσεις σὺ πρὸ πάντων, Ταχυδρόμε !²⁴

21. «Πρόοδος», δημοκρατικὸν περιοδικὸν φύλλον, ἐκδιδόμενον ὑπὸ Π. Σοφianoπούλου.

22. Συντάκτης τοῦ «Μενίππου», εὐφυοῦς σατυρικοῦ φύλλου, ἦν ὁ κ. Θεόδωρος Ὁρφανίδης.

23. Φόρος ἐπιβληθεὶς ἐν ἔτει 1836.

24. Ἐφημερὶς ἐκδομένη ὑπὸ Παλαιολόγου.

Ἄλλ' ἐνώ σ' ἀκούω πίνων,
 Γύριζε τὸν Σκάπουλάν σου, τὸν Σουτίδαν καὶ Βαρῖνον.
 Παραγέμιζε μὲ τέχνην τὰ πλατιὰ πλατιά σου φύλλα
 Μὲ: «*ἡρώδης καὶ σοροδαίμων καὶ καχύχυμος Σιβύλλα*
Ὁρῶδει καὶ ῥυμουλκεῖται
Δυσποτμεῖ κ' οἰστρηλατεῖται »

Καὶ τὸ τύπτω, τύπτεις, τύπτει, καὶ πατί, πατά, πατοῦκα,
 Κί' ὁ Βενθάμ τοῦ Γ. Α. 25 καὶ ἡ Ξυνωρίς²⁶ τοῦ Δούκα.

Εἰς ὑπόνομον πλησίον καὶ μὲ ἀναμμένην δᾶδα,
 Φιλελεύθερε Σωτήρ μου, φοβερίζεις τὴν Ἑλλάδα.
 Ἄλλ' οἱ Ἕλληνες γελῶμεν καὶ δὲν βάλλομεν πυράν
 Εἰς τὸν πατρικόν μας οἶκον.

Ἄλλὰ τὴν ἀποστασίαν θεωροῦντες θλιβεράν
 Τρέμομεν τὴν ἀναρχίαν, ὡς τὰ πρόβατα τὸν λύκον.
 Εἰς τὸν μαγικόν του λύκον καθὼς ἕνας παριστάνει
 Πότε θέατρα καὶ πόλεις, πότε μάχας στρατευμάτων

Καὶ χυσίματα αἱμάτων,
 Καὶ φωνάζει: «τί ζητεῖτε; νὰ μὲ πῆτε μόνον φθάνει»

Παρομοίως καὶ σὺ κράζεις
 Ἐν ᾧ φύλλον συχναλλάζεις:
 «Θέλετε τὴν νηνεμίαν;

Εἴμ' ἐδῶ ἰδοὺ τὰ πάντα μέλι γάλα, γάλα μέλι.
 Θελετε τὴν τρικυμίαν;

Εἴμ' ἐδῶ ἰδοὺ ὁ κόσμος ἄνω κάτω μὴ σᾶς μέλη.»

Εἰς τὸ κοινοβούλιόν σου, δρέπανον τοῦ Ζαχαρίου,²⁷

Μετ' ἀληθινης λατρείας κ' ἐνθουσιασμοῦ ἁγίου,
 Ἄθηνᾶ, ἐκ τῆς ἡμέρας, ἀφ' ἧς σκέπτομαι, πιστεύω.

Πλὴν τὸ ἔαρμου παρῆλθεν, ὄλους μου τοὺς νέους χρόνους

Εἰς τὰς λύπας, εἰς τοὺς πόνους

Ν' ἀναλώσω κινδυνεύω,

Καὶ ἀκόμη τὴν πατρίδα

Συνταγματικὴν δὲν εἶδα.

Σὲ κατέστρεψαν, γλυκὺ μου ὄνειρον τόσων ἐτῶν,

Σχέδια Μαυροκορδάτων, Τρικουπῶν καὶ Κωλεττῶν,

Καὶ τῶν ἐσωτερικῶν μας διαιρέσεων ὁ ἄδης

Κ' ἡ κατάστασις τῶν ξένων στρατευμάτων ἢ αὐθάδης.

Πέρασα εἰς ὕπνον ὄλην τὴν αὐγὴν μου, κ' εἰς χιμαίρας,

Καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγω πρὸς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας. . .

Ἄθανάσιε, τί βλέπεις τὸ θαλάσσιον νερόν

ὁποῦ τρέχει καὶ πηγαίνει,

Καὶ δὲν βλέπεις εἰς τὴν γῆν μας καὶ κοντὰ μας τὸν καιρὸν

ὁποῦ φεύγει καὶ δὲν μένει; . . .

Δὲν ἐγνώριζα ὁ τάλας (ὦ νεότης κί' ἀπειρία!)

Λέξεις μάταιαι πῶς εἶναι καὶ πατρίς κ' ἐλευθερία.

Τὰς ἐπρόφερα ὡς τώρα καὶ μὲ σέβας καί μ' ἐλπίδα.

Πλὴν ἀλλοίμογον! τοῦ κόσμου τὴν ἀπάτην πλέον εἶδα.

5.

Δὲν μὲ λέγεις ποῖος σκόληξ μυστικὸς μὲ κατατρώγει;

διατὶ αὐτοὶ τοῦ πένθους καὶ τῆς θλίψεως οἱ λόγοι;

Ὅμοιος μὲ διαβάτην, ὅστις μὲ σπουδὴν μεγάλην

νύκτα καὶ ἡμέραν τρέχων ἀπὸ μίαν πόλιν ἔς ἄλλην

25. Ὁ Γ. Ἄθανασίου, μεταφραστὴς τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου τοῦ Βένθαμ.

26. Σύγγραμμα τοῦ Νεοφύτου Δούκα, περιέχον φυσικὴν καὶ μεταφυσικὴν.

27. «Δρέπανον τοῦ Ζαχαρίου» ὠνομάσθη ὁ πρῶτος κατὰ Καποδιστριαῦ Διάλογος τοῦ Α. Κοραῆ, ἐκδοθεὶς τῷ 1830.

βλέπει ὄλ' ἀδιαφόρως,
 ψυχρὰ ὅλα κ' ἐγὼ βλέπω, κ' εἶμαι ξένος ὁδοιπόρος. . . .
 Ὀνειρα ἐλευθερίας, διελύθητε βραδέως
 Καί μ' ἀφήσατε εἰς σκότος.
 Ἰεωῶταται εἰκόνες, ἀρετή! πατρίς! ματαίως
 Αἶθρον εἰς τὸν βωμόν σας ἐγὼ ἔκανσα ὁ πρῶτος. . . .
 ὦ ἀκράτητος χαρά,
 ὦ ψυχῆς παραφορά,

Ὅταν ἤκουσα ἑ τῶν Γάλλων τὰς Ἀθήνας κατὰ πρῶτον
 Τῆς Ἑλληνικῆς μας δόξης καὶ τῶν ὅπλων μας τὸν κρότον!
 Νὰ ἴδῳ ἐφάνταζόμενη τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν
 Ἐλευθερὰν ἐκ Μαλέου μέχρις ἄκρων τοῦ Εὐξείνου,
 κ' ἐξ ἀνδρῶν τετρακοσίων ἀντιπρόσωπον βουλήν
 Ἐπὶ τὴν ἐπτάλοπον καθέδραν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου.
 Κάτοικος ὁ Ἕλληνας τῶρα βασιλείου στενωτάτου,
 Μὲ τὰς δύο χεῖρας φθάνει καὶ τὰ δύο σῦνρά του.
 Κ' ἡ Ἑλλάς ἡ πεινασμένη
 Ἀπ' τὸν Βρετανὸν προσμένει
 Ἐνα ψίγαλον νὰ πέσῃ
 Ὅταν κί' ὅπως τὸν ἀρέσῃ.

Κ' ἡ Ἐλευθερία στέκει σκυθρωπὴ, σιωπηλὴ,
 Κί' οὐδὲ δόξα πλέον ἔθλους, οὐδὲ δῆμος ἢ βουλή!
 Εἰς τὴν πρώτην ἡλικίαν, τὴν πολὺ ἀγαπητήν,
 Τὸν ὀρίζοντα τοῦ βίου ὅλοι βλέπομεν πλατύν.
 Πλὴν καθόσον προχωροῦμεν
 Τὸ στενόχωρον τοῦ κόσμου μετὰ λύπης θεωροῦμεν.
 Ὅλος ἐκθαμβὸς μακρόθεν μὲ τὸ πρῖσμα τῆς ἐλπίδος
 Τὴν ἀνάστασιν ὁμοίως κ' ἐγὼ εἶδα τῆς πατρίδος.
 Ἀλλ' αὐτὴν ἀπὸ πλησίον βλέπων τώρα, βλέπω μόνον
 Εὐτελεῖς καρποὺς μεγάλων θυσιῶν μας καὶ ἀγώνων. . . .
 Ὡς ἐκεῖνα τὰ πτηνὰ
 Τ' ἀγνωστα καὶ μακρυνά,
 Ὅπου τρέχουν τὰς ἐκτάσεις
 Τ' οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης,
 Ἀθανάσιέ μου, ἤλθες μετὰ χρόνων περιόδους
 Εἰς τὴν γῆν μας νὰ ζητήσης στέγην φωλεᾶς εὐώδους,
 Ἀλλὰ φεύγεις μετ' ὀλίγον
 Λευκὰς πτέρυγας ἀνοίγων.

6.

Φύγε. . . ἡ Ἑλλάς ἡ νέα,
 Καὶ αὐτὴ ὡς ἡ ἀρχαία,
 Τοὺς υἱοὺς της φθονεῖ ζῶντας
 Καὶ τοὺς ἀγαπᾷ θανόντας.
 Φύγε. . . ὁ κλεινὸς πατήρ μας, ὁ φωστήρ τῆς Ἰωνίας,
 Ὅπου μετὰ θάνατόν του ἐγκολποῦντο ἐπτά πόλεις,
 Μὲ τὴν λύραν εἰς τὰς χεῖρας, μὲ τὸν δίσκον τῆς πενίας,
 Ψωμοζήτητος, ὅσφ ἐζῆ, τῆς Ἑλλάδος ἦτον ὄλης.
 Φύγε. . . πρὶν ἐφημερίδες σ' ἐξυβρίσουν, σὲ πληγώσουν,
 Καὶ εἰς τοῦ κοινοῦ τὴν κρίσιν τὴν ζωὴν σου παραδώσουν
 Κολοβὴν, καρηλλαγμένην,
 Καὶ μὲ ψεύδη μολυσμένην.

Φύγε. . . εἶδεμὴ ἀλείψου εἰς αἰώνιον ἀγῶνα
 Καὶ εἰς τὸν πολιτικὸν μας καὶ σὺ ἐμβα κεκοῦνα,
 Ἐχθρὸς μέχρι συντελείας
 Ἀσπονδος τῆς τυραννίας,

Καὶ τὴν ὑπαρξίν σου δίδων δωρεάν εἰς τοὺς συγχρόνους,
Καὶ ἀκόμη μὴ ἐκφεύγων καὶ τὰ μῖση καὶ τοὺς φθόνους.

Φῦγε. . . Εἶθε κ' ἐγώ, φίλε, τὸν πλατὺν ὠκεανὸν
Νὰ διέλθω μετ' ὀλίγον, καὶ ὑπ' ἄλλον οὐρανόν,
"Ὅστις ἄλλας χώρας στέφει,
Νὰ περάσω μὲ τὰ νέφη,
"Ὅταν κατασκοτισμένα, τοὺς αἰθέρας διατρέχουν
Κ' εἰς τὰ στήθη των κρυμμένας τρικυμίας μαύρας ἔχουν !

Φῦγε. . . φῦγε. . . Ἄλλὰ ποῖα ἐσωτερικὴ φωνή
"Ὅταν ζῶμεν εἰς τὰ ξένα τὴν καρδίαν μας κινεῖ
Καὶ πρὸς τὴν πατρίδα ὄλους καὶ μᾶς ἄγει καὶ μᾶς φέρει ;
Δὲν ἐζήτησα μακρὰν τῆς ἔρημα πολλάκις μέρη ;
Πλὴν μὲ φλόγα νοσταλγίας εἰς τὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς
Δὲν ἐπέστρεψα δακρύων, ἄθλιος καὶ δυστυχής ;
Μακρὰν ὄντες τῆς Ἑλλάδος, ὡς τὰ βρέφη τὴν μητέρα
Μετὰ πόθου τὴν ζητοῦμεν
Ἄλλ' ὡς πνεύσωμεν ὀλίγον τῆς Ἑλλάδος τὸν ἀέρα,
Παρευθὺς μετανοοῦμεν. . .

Τοῦ σημάντρου ἐπεθύμουν
Ἡ θρησκευτικὴ νὰ ἤμουν
Καὶ περίλυπη φωνή
"Ὅπου φεύγει καὶ θρηνεῖ
Ἡ νὰ ἤμουν ἡ σελήνη
"Ὅταν εἰς τὴν δύσιν σβύνη,
Ἡ τὸ χόρτον τοῦ ἐδάφους,
Τὸ βλαστάνον εἰς τοὺς τάφους ! . . .

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΔΩΜΑΤΙΟΝ

[Ἐκ τῶν τοῦ Μερμέου.]

Τὴν αἰθούσαν τοῦ βορείου ἐν Παρισίοις σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ περιήρχετο ἐν ταραχῇ καὶ ἀνησυχίᾳ νέος τις, φέρων δίοπτρα κυανᾶ ἐπὶ τῆς ρινός, ἣν ἐκρυσσε διηνεκῶς διὰ μανδυλίου, καί-τοι δὲν ἐφαίνετο πάσχων ἐκ καταρροῆς· διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἐκράτει μικρὸν σάκκον περιέχοντα, ὡς ἔπειτα ἔμαθον, κοιτωνικὴν ἐσθῆτα καὶ ζεῦγος πρωϊνῶν περισκελίδων. Τὴν προσοχὴν τοῦ οὕτω περιπατοῦντος ἀπησχόλουν δύο τινά, ἡ θύρα τῆς εἰσόδου, δι' ἧς ἐπεσκοπεῖ ἐκ διαλειμμάτων τὴν ὁδόν, καὶ ἡ ὥρα, ἣν ἐξηκρίθονε ἀνά πᾶσαν στιγμὴν, παραβάλλων τὸ ὥρολόγιον αὐτοῦ πρὸς τὸ τοῦ σιδηροδρομοῦ. Ἡ τοιαύτη ἐν τούτοις ἀνυπομονησία ἦτο νευρικὴ μᾶλλον ἢ λελογισμένη, ἀφοῦ ἡ πρὸς ἀναχώρησιν ὀρισμένη στιγμὴ ἀπαῖχε μίαν εἰσέτι ὥραν. Πρέπει δὲ καὶ νὰ εἰπωμεν ὅτι ἡ μέλλουσα ν' ἀναχωρήσῃ ἄμαξοστοιχία δὲν ἦτο ἐκ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων, δι' ὧν συνήθως μετακομίζονται εἰς τὰς ἐπαύλεις των οἱ Παρισίνοί τραπεζίται κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος. Αἱ ἄμαξαι πρώτης θέσεως ἦσαν ὀλιγίσται, οἱ δὲ διαδοχικῶς φθάνοντες ἐπιβάται ἐφαίνοντο ἀγαθοὶ ἀγρόται ἢ μεταπράται τῶν

προαστείων. Ἄλλ' ἐν τούτοις ὁσάκις εἰσέρχετο τις εἰς τὸν σταθμὸν ἢ ἐσταμάτα ἄμαξα πρὸ τῆς εἰσόδου, ἡ καρδία τοῦ διαβηματίζοντος ὠγκοῦτο ὡς ἀερόστατον ἔτοιμον πρὸς ἀνύψωσιν, τὰ γόνατά του ἔτρεμον καὶ τὰ ὀμματοῦάλια κατέπιπτον εἰς τὴν ἄκραν τῆς ρινός, ἐφ' ἧς, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ἦσαν τοποθετημένα ἀνάποδα.

Ἡ τοιαύτη συγκίνησις τοῦ νεανίσκου ἐκορυφώθη, ὅτε μετὰ μακρὰν προσδοκίαν εἰσῆλθε διὰ πλαγίας θύρας κυρία τις μελανεῖμων, κερυμμένην ἔχουσα τὴν ὄψιν ὑπὸ πυκνὸν πέπλον καὶ κρατοῦσα κάκεινην δερμάτινον σακκίδιον, περιέχον κομφὴν κοιτωνικὴν ἐσθῆτα καὶ ζεῦγος ἀπλαζίνων ὑποδηματίων. Ἡ νεωστὶ εἰσελθοῦσα καὶ ὁ ἀναμένων αὐτὴν ἐπροχώρησαν πρὸς ἀλλήλους λοξῶς βλέποντες πρὸς δεξιὰν καὶ ἀριστερὰν μὴ τις τοὺς παρετήρει. Συναντηθέντες εἰς τὸ κέντρον τῆς αἰθούσης ἠντικρύστησαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἄφωνοι, ἀσθμαίνοντες καὶ κλονιζόμενοι ἐκ τῆς κατεχούσης αὐτοὺς συγκινήσεως, ἧτις ἦτο ἐξ ἐκείνων, ἀνθ' ὧν ἤθελον ἐγὼ ἀνταλλάξαι προθύμως ἑκατὸν ὀλόκληρα ἔτη τοῦ ἀνοῦσιου φιλοσοφικοῦ μου βίου.

— Λέων, εἶπε τέλος πάντων ἡ νεαρὰ γυνή, διότι ἦτο εἰκοσάετις καὶ ὠραία, ἐπέτυχον τὰ